

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/977/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6612215923
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6612215923.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Márie Podhorovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 5C/143/2012-122 zo dňa 17. 03. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobcu voči žalovanej o zaplatenie 3.238,33 Eur a príslušenstva zamietol. Zároveň návrh žalobcu zo dňa 14. 03. 2014 o prerušenie konania zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Vo vzťahu k návrhu žalobcu zo dňa 14. 03. 2014, ktorým žalobca navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu, práva na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevyhlásenia sudcu povereného prejednaním veci, postupujúc podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. návrh na prerušenie konania zamietol s poukazom na to, že súd disponoval právoplatným rozhodnutím nadriadeného súdu o tom, ktorý sudca je vylúčený z konania a rozhodovania, z týchto dôvodov nebol daný dôvod na prerušenie konania, zároveň poukázal na to, že o návrhu žalobcu na prerušenie konania súd rozhodol už uznesením zo dňa 11. 09. 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 17Co/1105/13-81, ktoré uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 01. 2014, na ktoré v celom rozsahu poukazuje.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu vo veci samej poukázal na to, že žalobca podanými žalobami proti žalovanej pôvodne vedenými pod sp. zn. 5C/143/2012, 5C/144/2012, 5C/150/2012 a 5C/151/2012 sa domáhal zaplatenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy spolu vo výške 3.238,33 Eur. Okresný súd Lučenec uznesením sp. zn. 5C/143/2012-19 zo dňa 27. 03. 2013 tieto konania spojil na spoločné konanie s tým, že ďalej budú vedené pod spoločnou sp. zn. 5C/143/2012. Z vykonaného dokazovania okresný súd zistil, že v exekučných konaniach vedených na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 17Er/1145/2010, 14Er/869/2009, 10Er/736/2010 a 14Er/1073/2009 žalobca ako oprávnený podal návrh na začatie exekúcie voči povinným na podklade exekučného titulu, a to rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava, IČO: 35 922 761. V konaní sp. zn. 14Er/869/2009 súdny exekútor predložil súdu žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa

16. 09. 2009, okresný súd uznesením zo dňa 25. 01. 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 16. 04. 2010. Vo veci vedenej pod sp. zn. 10Er/736/2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súdny exekútor doručil súdu dňa 16. 07. 2010, okresný súd uznesením zo dňa 18. 10. 2010 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol, uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici dňa 03. 11. 2011. V konaní sp. zn. 14Er/1073/2009 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 04. 1. 2009, pričom súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zo dňa 19. 02. 2010, uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 29. 04. 2010 dňa 27. 05. 2010. V konaní sp. zn. 17Er/1145/2010 súdny exekútor dňa 13. 10. 2010 žiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom Okresný súd Lučenec vo veci rozhodol uznesením zo dňa 17. 01. 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora zamietol, exekučné konanie uznesením zo dňa 24. 03. 2011 bolo zastavené. Okresný súd zároveň v odôvodnení rozhodnutia konštatoval jednotlivé úkony vykonané súdom v tej-ktorej exekučnej veci, keď súd žiadal predovšetkým o predloženie zmlúv o úvere, pričom v konaní sp. zn. 14Er/1073/2009 súd opakovane vyzýval právneho zástupcu oprávneného ako aj súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere. Prvostupňový súd dospel k záveru, že v exekučných konaniach nebolo postupované v rozpore s Exekučným poriadkom, exekučné konania nevykazujú znaky nesprávneho úradného postupu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. K tvrdeniam žalobcu, že exekučný súd nerozhodol v predmetných exekučných veciach v zákonnej 15-dňovej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, poukázal na to, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. Konštatoval, že dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora až do času vydania rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia ani v jednom prípade nie je takej povahy, aby bolo možné vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, pričom poukázal na to, že exekučný súd musel v každej veci vyzývať oprávneného ako aj súdneho exekútora na predloženie úverových zmlúv, ktoré bolo potrebné skúmať v súvislosti s vydaním rozhodnutia o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, resp. o zamietnutí tejto žiadosti. Žalobca nepreukázal vznik akejkoľvek škody na jeho strane z dôvodu, že súd nerozhodol v 15-dňovej lehote od žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, preto súd ani nemal možnosť hodnotiť konkrétne okolnosti určujúce výšku majetkovej škody, prípadne nemajetkovej ujmy na strane žalobcu. Vec právne posúdil podľa § 4 ods. 1 písm. a), § 9 ods. 1 a 2 a § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O. s. p. na základe zásady úspechu, hoci žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu však žiadne trovy nevznikli, preto súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania

vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Vyjadril nepochopenie nad postupom okresného súdu, ktorý nekonštatoval porušenie jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, hoci zistil nedodržanie príslušnej zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu. Namietal, že súd sa vôbec nezaoberal uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmom. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedené v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín pojednávania na deň 17. 03. 2014, účastníci na toto pojednávanie boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 13. 03. 2014 (doručený súdu dňa 14. 03. 2014) súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávaní neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávaní, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejmá účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Vo vzťahu k návrhu žalobcu, ktorým sa domáhal prerušenia konania, až do právoplatného rozhodnutia ústavného súdu o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd doručenej súdu dňa 14. 03. 2014 odvolací súd v zhode s názorom prvostupňového súdu má za to, že neexistuje zákonný dôvod v zmysle § 109 ods. 1 písm. b/ O. s. p. na prerušenie konania vzhľadom k tomu, že o námietke zaujatosti vznesenej žalobcom už v žalobách samých nadriadený súd rozhodol, pričom zákonného sudcu z pojednávania a rozhodovania v týchto veciach nevylúčil. V podstate o obdobnom návrhu žalobcu už prvostupňový súd rozhodol

uznesením zo dňa 11. 09. 2013, pričom na odvolanie žalobcu odvolací súd, a to Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 17Co/1105/2013-81 rozhodol tak, že uznesenie prvostupňového súdu potvrdil, toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21. 01. 2014.

Čo sa týka rozhodnutia súdu vo veci samej, odvolací súd v plnom rozsahu súhlasí so záverom okresného súdu o nepreukázaní nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora, ktorou požiadal o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie ako jedného z predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentácia žalobcu o nesprávnom úradnom postupe exekučného súdu spočívala predovšetkým v tvrdení, že k zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie došlo po uplynutí zákonnej 15 dňovej lehoty. Súdna prax je ustálená na závere, že lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak exekučný súd zistil rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom a súd musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (viď uznesenia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS/243/2013 zo dňa 25. 04. 2013, IV.ÚS/605/2012 zo dňa 14. 12. 2012). Okresný súd z pripojených exekučných spisov zistil, že doručenie jednotlivých žiadostí o udelenie poverenia a následne rozhodnutie súdu o týchto žiadostiach formou uznesenia, ktorými uzneseniami jednotlivé žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia zamietol tak, ako je to uvedené vyššie. Uvedený postup a obdobie nemožno považovať za nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok prieťahy v súdnom konaní. Postup exekučného súdu je plne odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Odvolací súd uvádza, že vzhľadom na množstvo exekučných konaní, ktoré žalobca iniciuje pred okresným súdom (čo je odvolaciemu súdu známe z jeho rozhodovacej činnosti), je ústavne akceptovateľná aj relatívne dlhšia lehota nevyhnutne potrebná na vykonanie tejto činnosti, čo je plne v súlade so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. vo veci sp. zn. II.ÚS/245/2013, IV.ÚS/606/2012.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prieťahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody, príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.